

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1091/2017
14.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Трајковић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Ивица Радоњић, адвокат из ..., и ВВ из ..., чији је пуномоћник Драгослав Аврамовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији друготуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1367/2016 од 20.02.2017. године, у нејавној седници већа одржаној 14.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1367/2016 од 20.02.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1367/2016 од 20.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 647/2014 од 24.03.2016. године, која је објављена 31.03.2016. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па су тужени обавезани да тужиоцу солидарно, на име накнаде штете проузроковане наношењем тешке телесне повреде дана 01.05.2008. године, на излетишту „...“ код ..., исплате за претрпљене физичке болове износ од 100.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 24.03.2016. године, као дана пресуђења па до исплате, док се у преосталом делу, до траженог износа од 130.000,00 динара на име претрпљених физичких болова и до траженог износа од 100.000,00 динара на име претрпљеног страха, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, тужбени захтев одбија као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно, на име накнаде материјалне штете у виду изгубљене зараде због неспособности за рад у периоду од 01.05.2008. године до 01.12.2008. године, исплате износ од 175.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име накнаде трошкова поступка исплате износ од 74.822,00 динара.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж 1367/2016 од 20.02.2017. године одбио жалбе тужених и потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу става првог и у ставу трећем изреке.

Тужени ВВ је против правноснажне пресуде донете у другом степену изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14 – у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији друготуженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Општинског органа за прекршаје у Зајечару УП 01-1717/08 од 04.06.2008. године обустављен је прекршајни поступак против тужених, као окривљених, јер није доказано да су дана 01.05.2008. године, на излетишту „...“, физички насрнули на тужиоца, ударивши га више пута затвореним шакама и ногама у пределу тела, те да су тиме нарушили јавни ред и мир и изазвали негодовање грађана и учинили прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру, који им је стављен на терет. Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 368/14 од 17.04.2014. године потврђена је пресуда Основног суда у Зајечару К 505/12 од 09.08.2012. године, којом је одбијена оптужба против окривљених, овде тужених, да су извршили кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ, тако што су дана 01.05.2008. године, око 18,30 часова, на излетишту код језера ..., учествовали у тучи у којој је оштећеном, овде тужиоцу, нанета тешка телесна повреда у виду прелома тела локатне кости десне руке, на тај начин што је тужени ББ први ударио тужиоца у пределу лица, од ког ударца је тужилац пао на земљу, а након тога га је тужени ВВ, заједно са другим лицима, шутирао ногама у пределу тела. Оптужба је одбијена са образложењем да се догађаји који су описани у изреци решења о прекршају Уп 01-1717/08 и у изреци првостепене кривичне пресуде односе на исте радње које се окривљенима стављају на терет, те да се у конкретном случају ради о ствари која је правноснажно пресуђена. Тужилац је у тучи која се догодила дана 01.05.2008. године задобио прелом тела локатне кости десне руке, нагњечења и огуљотине коже у пределу ручног зглоба и шаке леве руке, нагњечења тела и врата, које се квалификују као тешка телесна повреда. Тужилац је због задобијених повреда трпео болове и страх, чији интензитет и дужина трајања су утврђени на основу налаза и мишљења судских вештака медицинске струке – ортопеда и неуропсихијатра.

Код оваквог чињеничног стања, нижестепени судови су, применом одредаба чл. 154, 200. и 206. Закона о облигационим односима, закључили да су тужени одговорни за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео нападом и телесним повређивањем у

тучи у којој су учествовали и тужени. Судови су, такође, нашли да у овом случају постоји солидарна одговорност тужених у смислу члана 206. Закона о облигационим односима, јер је, на основу доказа изведених у парничном поступку, утврђено да је тужени ББ тужиоца ударио у пределу главе услед чега је он пао, да би након тога група момака, међу којима је био и тужени ВВ, шутирала тужиоца. Како није могуће утврдити уделе тужених и осталих учесника у тучи у којој је тужилац претрпео телесне повреде, то постоји њихова солидарна одговорност, па је тужилац имао право да по свом избору тражи испуњење обавезе од сваког солидарног штетника, без обзира на њихов удео који су имали у настанку штете.

Тужени ВВ у ревизији наводи да парнични суд није могао да утврђује његову кривицу, с обзиром на то да та кривица није утврђена у правноснажно окончаном кривичном поступку. Сматра да су нижестепени судови учинили више битних повреда парничног поступка и погрешно применили материјално право, а самим тим донели пресуде супротно одредбама ЗПП, члана 4. став 1. Законика о кривичном поступку, члана 34. став 3. Устава и члана 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Поводом навода туженог ВВ на којима заснива посебну ревизију, Врховни касациони суд налази да ревидент, у суштини, указује на то да је нижестепеним пресудама повређено начело *ne bis in idem* (не двапут у истој ствари). Ради се о једном од начела којима се гарантује правна сигурност у казненом праву. Чланом 34. став 3. Устава утврђено је да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или за које је оптужба правноснажно одбијена или поступак правноснажно обустављен. На исти начин ово начело је дефинисано у члану 4. Законика о кривичном поступку, као и у члану 4. Протокола 7. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода. Три су критеријума на основу којих се врши оцена да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem*, а то су: 1) да ли су оба поступка која су вођена против неког лица вођена за дело које по својој садржини представља казнено дело; 2) да ли су дела због којих се подносилац казнено гони иста (*idem*); 3) да ли је постојала двострукост поступка (*bis*).

Поводом туче на излетишту ... у којој је тужилац, дана 01.05.2008. године, претрпео телесне повреде, против тужених у овој парници, као окривљених, вођена су два казнена поступка – прекршајни и кривични. У кривичном поступку правноснажно је одбијена оптужба против окривљених управо због тога да не би дошло до повреде начела *ne bis in idem*, јер су радње које су описане у решењу о прекршају и у изреци првостепене кривичне пресуде биле идентичне (*idem*). Међутим, парнични поступак у коме је донета пресуда која се побија ревизијом није казнени поступак, већ имовинскоправни спор за накнаду штете, те се на њега не може применити начело зајемчено чланом 34. став 3. Устава. У конкретном случају примењује се начело из члана 13. ЗПП - да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Чињеница да је неко лице правноснажном кривичном пресудом ослобођено или да је оптужба против њега правноснажно одбијена или да је кривични поступак правноснажно обустављен, не представља сметњу да суд у парничном поступку утврђује грађанскоправну одговорност тог лица за штету коју је проузроковало у догађају поводом кога је вођен кривични поступак. У

складу са наведеним ставом, који је присутан у вишедеценијској пракси судова, донета је и побијана пресуда.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана пресуда, Врховни касациони суд је оценио да је побијана пресуда у складу са правним схватањима и праксом судова, те да нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да се дозволи посебна ревизија.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези са чл. 13. и 14. и чланом 23. ст. 1. и 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 13. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП, којим је измењена одредба члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради накнаде штете поднета је 16.11.2012. године. Побијана другостепена пресуда донета је 20.02.2017. године, а вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 180.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија друготуженог није дозвољена.

Имајући у виду изнето, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић